

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος Λ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1824	Τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν (Ἐβρ. 2,2-10) Παρασκευή 8 Νοεμβρίου 2013	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Τὸ μεγαλεῖο τοῦ ἀνθρώπου

«Τί ἐστὶν ἄνθρωπος ὅτι μιμνήσκη αὐτοῦ, ἢ υἱὸς ἀνθρώπου ὅτι ἐπισκέπη αὐτόν;» (Ἐβρ. 2,6=Ψαλμ. 8,5)

Ἐδῶ καὶ πάλι, ἀγαπητοί μου. Δυστυχῶς τὸ ἐκκλησίασμα ἀραιώνει. Ὅσοι βρίσκεστε στὸ ναὸ **νικήσατε τὸ σατανᾶ**. Γιατὶ ὅταν πρόκειται γιὰ κέντρα διασκεδάσεως ὁ διάβολος δίνει φτερά, ὅταν πρόκειται γιὰ τὴν ἐκκλησία φέρνει ὅλα τὰ ἐμπόδια. Σεῖς λοιπὸν νικήσατε.

Ἄλλὰ δὲν ἀρκεῖ αὐτό· **πρέπει νὰ βρίσκεστε ἐδῶ καὶ πνευματικῶς**, τὰ αὐτιά σας νὰ ἔνοιχτὰ καὶ ἡ διάνοιά σας προσεκτικὴ, ὥστε τίποτε ἀπ' ὅσα λέγονται στὴν ἐκκλησία νὰ μὴ χάνετε.

Ἐλάχιστοι προσέχουν δυστυχῶς· οἱ περισσότεροι εἶνε ἄλλοι. Ἀπόδειξις· ἂν ρωτήσουμε τί ἔψαλε σήμερα ὁ ψάλτης, τί εὐχῆς εἶπε ὁ ἱερεὺς, τί ἔλεγε σήμερα ὁ ἀπόστολος, πόσοι θὰ εἶνε εἰς θέσιν ν' ἀπαντήσουν; Ὅχι ὅτι δὲν ξέρουν γράμματα. Γράμματα ξέρουν σήμερα οἱ ἄνθρωποι περισσότερα ἀπ' ὅ,τι οἱ παπποῦδες μας. Ἐκεῖνοι δὲν ἤξεραν νὰ βάλουν τὴν ὑπογραφή τους, ἤξεραν ὅμως τὸν Ἐξάψαλμο ἀπ' ἔξω, ἐνῶ τώρα γραμματισμένοι καὶ ἐπιστήμονες οὔτε τὸ «**Πάτερ ἡμῶν**» δὲν ξέρουν.

Θέλω νὰ ἐλπίζω ὅτι ἐσεῖς προσέχετε. Δὲν θὰ ἐρμηνεύσω οὔτε τροπάρια, οὔτε τὸ εὐαγγέλιο, οὔτε τίς εὐχῆς ποὺ ἀκούσαμε· μόνο **ἓνα λόγο ἀπὸ τὸν ἀπόστολο** θέλω νὰ προσέξουμε. Ποιόν;

Ὁ ἀπόστολος σήμερα θαυμάζει ἓνα μεγαλοῦργημα καὶ λέει: «**Τί ἐστὶν ἄνθρωπος ὅτι μιμνήσκη αὐτοῦ, ἢ υἱὸς ἀνθρώπου ὅτι ἐπισκέπη αὐτόν;**» (Ἐβρ. 2,6=Ψαλμ. 8,5). «**Τί ἐστὶν ἄνθρωπος**», κατὰ τὸν ψαλμωδὸ, τί εἶνε ἐπὶ τέλος αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ὥστε ὁ Θεὸς νὰ τὸν θυμᾶται καὶ νὰ ἐνδιαφέρεται γι' αὐτόν. Μένει ἐκθαμβὸς ἐμπρὸς στὸ **μεγαλεῖο τοῦ ἀνθρώπου**. Σύμφωνα λοιπὸν μὲ τὰ λόγια αὐτά, κάθε ἄνθρωπος, καὶ ὁ πιὸ ἄσημος, ὅποιο χρῶμα καὶ ἂν ἔχη καὶ ὅπουδῆποτε καὶ ἂν κατοικῆ, ἔχει μιὰ ἀνεκτίμητη ἀξία.

Στὰ χρόνια βέβαια αὐτά, ἀγαπητοί μου, τῆς ἀπιστίας καὶ διαφθορᾶς, ποὺ πῆραν τὴ γομμο-

λάστιχα νὰ σβήσουν τὴ λέξι «Θεός», ὑπάρχουν πολλοὶ ποὺ πιστεύουν ὅτι ὁ ἄνθρωπος φύτρωσε ἔτσι, ὅπως τὰ μανιτάρια στὴν κοπριά. Ἄλλὰ πόσο πλανῶνται! Ἄν ἐξετάσης, θὰ δῆς ὅτι ὁ ἄνθρωπος **δὲν εἶνε ἓνα τυχαῖο δημιούργημα**.

● **Ἡ στάσι του**. Παρατηρήστε τὰ ζῶα, ἀπὸ τὰ μικρὰ ἕως τὰ μεγάλα, ἀπὸ τὰ ἀτελέστερα ἕως τὰ τελειότερα· θὰ δῆτε, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἔχει διαφορὰ· διαφέρει ὡς πρὸς τὸ σῶμα. Ἐνῶ τὰ ζῶα περπατοῦν μὲ τὰ τέσσερα, μόνο αὐτὸς περπατᾷ ὀρθίως· ἐνῶ ὅλα ἔχουν τὸ κεφάλι στραμμένο κάτω, αὐτὸς πλάστηκε ὀρθίως, νὰ βλέπη τὸν οὐρανὸ καὶ νὰ θυμᾶται ὅτι ἡ προέλευσί του εἶνε ἀπὸ ἐκεῖ, ὄχι ἀπὸ τὴ γῆ.

● **Ὁ νοῦς του**. Ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἀκόμη ἐφωτισμένος μὲ δύο τέλεια ὄργανα, ποὺ ὅλοι οἱ ἐπιστήμονες νὰ μαζευτοῦν δὲν μποροῦν νὰ τὰ φτειάξουν. Ποιὰ εἶν' αὐτά; Τὸ ἓνα εἶνε ὁ νοῦς, ὁ ἐγκέφαλός του. Καθήσατε ποτὲ νὰ σκεφθῆτε τί θὰ πῆ νοῦς καὶ διάνοια; Αὐτὸς ὁ νοῦς βλέπει, σκέπτεται, συλλογίζεται, κρίνει, φαντάζεται, συλλαμβάνει σχέδια, λύνει προβλήματα, κάνει ἐφευρέσεις καὶ ἀνακαλύψεις. Χωρὶς τὸ νοῦ ὁ ἄνθρωπος τί θὰ ἦταν; Ἀπὸ ἀπόψεως σωματικῆς εἶνε ἀσθενέστερος ἀπὸ τὰ ζῶα, μὲ τὸ νοῦ ὅμως ποὺ τοῦ ἔδωσε ὁ Θεός, ἐνῶ δὲν ἔχει φτερά, νικάει τὸν ἀετὸ καὶ πετᾷ ψηλότερα· ἐνῶ εἶνε ἀδύνατος, στήνει παγίδα, συλλαμβάνει τὸ λιοντάρι, τὸ κλείνει σὲ κλουβὶ καὶ τὸ δαμάζει· ἐνῶ δὲν ἔχει βράγχια καὶ πτερύγια, κολυμπᾷ σὰν δελφίνι, φτάνει στὰ πιὸ βαθεῖα σημεῖα· ἐνῶ δὲν ἔχει δέρμα ὅπως ἡ ἀρκούδα, κατορθώνει νὰ ζῆ καὶ στὸ Βόρειο Πόλο καὶ στὴ διακεκαυμένη ζώνη, προσαρμόζεται παντοῦ.

● **Ἡ συνείδησίς του**. Τὸ δεύτερο ὄργανο εἶνε ἡ συνείδησις. Τί μυστήριο! ὅταν κάνης τὸ καλὸ, νομίζεις ὅτι ἀκοῦς μέσα σου μουσικὴ ἀγγέλων καὶ χειροκροτήματα νὰ σοῦ λένε· Μπράβο, φάνηκες ἄξιος. Ὅταν κάνης τὸ κακό, δὲν

πά' νά 'σαι βασιλιᾶς καὶ μεγιστάνας· σκορπιοὶ καὶ φίδια σὲ κεντᾶνε μέρα - νύχτα, δὲν ἤσυχάζεις. Ἔλα λοιπὸν νὰ ἐξηγήσης τὸ μυστήριον αὐτὸ τῆς ψυχῆς. Ἡ συνείδησις μαρτυρεῖ, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἓνα μεγαλεῖο ἀπερίγραπτο, αὐτὸ ποῦ ἔψαλε ὁ ψαλμωδὸς καὶ ὁ ἀπόστολος λέγοντας «*Τί ἐστὶν ἄνθρωπος ὅτι μιμνήσκη αὐτοῦ, ἢ υἱὸς ἀνθρώπου ὅτι ἐπισκέπτῃ αὐτόν;*».

● **Ἡ κατοικία του.** Θαυμαστὸς εἶνε καὶ ὁ τόπος ποῦ ὤρισε ὁ Θεὸς ὡς κατοικία τοῦ ἀνθρώπου. Τὸν ἔφτιαξε «*κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσίν*» του (Γέν. 1,26-27), νὰ εἶνε ἓνας μικρὸς θεὸς ἐπάνω στὴν κτίσις, καὶ δὲν τὸν ἔρριξε σ' ἓνα πλανήτη ξερὸ ὄπως ἡ σελήνη, ἀλλὰ ἐδῶ. Ἡ γῆ εἶνε βέβαια ἓνας κόκκος ἄμμου μέσα στὸ σύμπαν, ἀλλὰ ὁ πλανήτης αὐτὸς εἶνε κατάλληλος γιὰ τὸν ἄνθρωπο. Δὲν εἶνε γυμνός· ἔχει ποταμούς, λίμνες, δάση, ὑπέδαφος· ὅλος αὐτὸς ὁ πλοῦτος δόθηκε γιὰ τὸν ἄνθρωπο, γιὰ τὴν εὐτυχία του. Τώρα βέβαια γίναμε δισεκατομμύρια καὶ πολλοὶ πεθαίνουν ἀπὸ πεῖνα. Δὲν φταίει ὁμοῦς ὁ Θεὸς γι' αὐτό· φταίει ἡ κακία καὶ ἡ πλεονεξία τοῦ ἀνθρώπου. Ἐπιστήμονες μὲ κῦρος λένε, ὅτι ὁ πλανήτης μας ἔχει πλοῦτο ποῦ, ἐὰν τὸν ἐκμεταλλευθοῦμε σωστά, μπορεῖ νὰ θρέψῃ τριπλάσιο πληθυσμό. Ἔτσι τὴν ἔχει φτειάξει ὁ Θεὸς τῆ γῆ, γιὰ νὰ ζήσουν ὅλοι εὐτυχισμένοι.

● **Ἡ ἐνανθρώπησις καὶ ἡ ὅλη θεία οἰκονομία γι' αὐτόν.** Ἀλλὰ ἀδελφοί μου, δὲν σᾶς εἶπα τίποτα. Τὸ πιὸ σημαντικὸ ἀπ' ὅλα εἶνε τὸ σχέδιο ποῦ ἔκανε καὶ πραγματοποιήσε ὁ Θεὸς γιὰ τὴ σωτηρία μας. «*Τί ἐστὶν ἄνθρωπος ὅτι μιμνήσκη αὐτοῦ, ἢ υἱὸς ἀνθρώπου ὅτι ἐπισκέπτῃ αὐτόν;*». Τὸ μεγαλεῖο τοῦ ἀνθρώπου καταλαβαίνει ἂν σκεφθῆς τὸ ἐξῆς. Ἄν μᾶς ποῦν ὅτι ἓνας βασιλιᾶς πῆγε στὴν καλύβα ἐνὸς φτωχοῦ, ἔβγαλε τὴ βασιλικὴ στολή καὶ ἄρχισε νὰ σκουπίζη καὶ νὰ τὸν ὑπηρετῇ, θὰ τὸ πιστέψουμε; Καὶ ὁμοῦς! Ὅχι ἀπλὸς βασιλιᾶς, ἀλλὰ αὐτὸς ὁ Βασιλεὺς τῶν ἀγγέλων κατέβηκε, ὄχι ἀπὸ τὸν Ἄρη ἀλλὰ πέρα ἀπ' τὸν Ὠρίωνα, καὶ μᾶς ἐπισκέφθηκε, ὅπως θ' ἀκούσουμε τὰ Χριστούγεννα: «*Ἐπεσκέψατο ἡμᾶς ἐξ ὕψους ὁ Σωτὴρ ἡμῶν...*»! (ἔξοπιστ. Χριστοῦ), μᾶς ἐπισκέφθηκε «*ἀνατολῆ ἐξ ὕψους*» (Λουκ. 1,78), ὁ βασιλεὺς τῶν οὐρανῶν, ἐδῶ στὴν καλύβα τῆς γῆς, στὸν κόκκο τῆς ἄμμου, γιὰ νὰ βρῇ τὸν ἄνθρωπο καὶ νὰ τὸν σώσῃ. Γι' αὐτὸν ἔκανε τὴν Ἐκκλησία, γι' αὐτὸν ἔδωσε τὴ θεία χάρι, τὸ βάπτισμα καὶ τὰ ἄλλα ἱερά μυστήρια, τὸ μέγα θαῦμα ὅτι τὸ ψωμὶ γίνεται σῶμα Χριστοῦ καὶ τὸ κρασί αἷμα Χριστοῦ, γιὰ νὰ σωθῇ κάθε ψυχὴ!

● **Οἱ ἄγγελοι στὴν ὑπηρεσία του.** Σήμερα ποῦ ἐορτάζουμε τοὺς ἁγίους ἀρχαγγέλους, ἄς σκεφθοῦμε κάτι ἀκόμη. Τὴν ὥρα ποῦ ὁ ἱερεὺς, ὁ

σο ἁμαρτωλὸς κι ἂν εἶνε, τελεῖ τὴ θεία λειτουργία καὶ παρακαλεῖ τὸ Θεὸ νὰ ἔλθῃ Πνεῦμα ἅγιο, τὴν ὥρα ἐκείνη, ἂν εἶχαμε μάτια πνευματικά σὰν τοῦ ἁγίου Σπυριδῶνος, θὰ βλέπαμε ὅτι τὸ θυσιαστήριον εἶνε γεμάτο ἀπὸ ἀγγέλους: «*καὶ ἐν τῷ μέλπειν τὰς ἀγίας σου εὐχὰς ἀγγέλους ἔσχες συλλειτουργοῦντάς σοι, ἱερώτατε*» (ἀπολυτικ. ἁγ. Σπυριδῶνος). Τὴν ὥρα αὐτὴ δὲν παρίστανται μόνο ἄνθρωποι, ἀλλὰ καὶ ἄγγελοι καὶ ἀρχάγγελοι. Καὶ ὄχι μόνο μέσα στὴν ἐκκλησία ἀλλὰ καὶ σὲ κάθε σημεῖο τῆς γῆς ὑπάρχουν ἄγγελοι ποῦ μὲ τίς φλογισμένες ῥομφαῖες τους καταδιώκουν τὸν σατανᾶ. Ἄς σκεφθοῦμε τέλος, ὅτι ὁ κάθε ἄνθρωπος ἔχει τὸν φύλακα ἀγγελό του, τὸν προστάτη καὶ ὑπερασπιστή του.

Ἄς σκεφθοῦμε αὐτά, θαυμάζουμε καὶ λέμε κ' ἐμεῖς: «*Τί ἐστὶν ἄνθρωπος ὅτι μιμνήσκη αὐτοῦ, ἢ υἱὸς ἀνθρώπου ὅτι ἐπισκέπτῃ αὐτόν;*».

* * *

Κάποιοι, ἀδελφοί μου, θαυμάζουν ζωγραφικούς πίνακες ἢ ἀγάλματα ἢ τὸν Παρθενῶνα. Ἀλλὰ τί εἶνε ὅλ' αὐτὰ μπροστὰ στὸν ἄνθρωπο! Αὐτὸς εἶνε Παρθενῶν, θεῖο ποίημα, δημιουργημα «*κατ' εἰκόνα*» Θεοῦ· τὸ καταλάβαμε; Δυστυχῶς δὲν εὐγνωμονοῦμε τὸ Θεὸ ποῦ μᾶς ἔκανε ἀνθρώπους, δὲν δίνουμε ἀξία στὸν «ἄνθρωπο». **Περιφρονοῦμε τὸν ἄνθρωπο** καὶ ἔτσι ὑβρίζουμε τὸν Θεὸ Δημιουργό του.

Ἄντὶ νὰ εἶμαστε ἄνθρωποι, στὴν ἐποχὴ μας καταντήσαμε ἐκεῖ ποῦ λέει κάπου ὁ ψαλμωδός: «*Καὶ ἄνθρωπος ἐν τιμῇ ὡν οὐ συνῆκε, παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις καὶ ὁμοιώθη αὐτοῖς*» (Ψαλμ. 48,13). Κάποτε οἱ ἄνθρωποι ζοῦσαν σὰν ἄγγελοι, τώρα **ζοῦν σὰν τὰ κτήνη**, σὰν τοὺς χοίρους. Ὁ χοῖρος δὲν κοιτάζει τὸν οὐρανό, παρὰ μόνο ὅταν τὸν γυρίσουν ἀνάσκελα στὸ σφαγεῖο. Ἔτσι εἶνε καὶ ὁ ἄνθρωπος. Ἔχει βυθισθῆ μέσ' στὴν ἀκολασία καὶ τὴ διαφθορὰ καὶ ἐκεῖ ζῇ. Ἀλλὰ θὰ ῥθῃ ἡ ὥρα, ποῦ ὁ ἀρχάγγελος Μιχαήλ, τὸν ὁποῖο ἐορτάζουμε σήμερα, θὰ μᾶς πάρῃ καὶ θὰ μᾶς «ἀναποδογυρίσῃ». Τότε, στὰ τέλη τῆς ζωῆς, θ' ἀνοίξουν τὰ μάτια μας, θὰ δοῦμε τὸν οὐρανὸ καὶ θὰ ποῦμε: Ἀλλοίμονο! χάσαμε τὴ ζωὴ μας, ζήσαμε ὄχι σὰν ἄνθρωποι ἀλλὰ σὰν κτήνη.

Εἶθε, ἀγαπητοί μου, σήμερα ποῦ ἐορτάζουν οἱ ἀρχάγγελοι, οἱ προστάτες τῆς ἀνθρωπότητος, **νὰ καταλάβῃ ὁ καθένας μας τὴν ἄπειρη ἀξία του.** Ἄς ἐγκύψουμε στὸ ῥητὸ «*Τί ἐστὶν ἄνθρωπος ὅτι μιμνήσκη αὐτοῦ;*». Καὶ εἶθε ὅλοι νὰ ζήσουμε «*ἀξίως τῆς κλήσεώς*» μας (Ἐφ. 4,1), ὥστε νὰ φτάσουμε κάποτε στὸν οὐρανὸ κ' ἐκεῖ νὰ ψάλλουμε ἀπαύστως τὸ «*ἀλληλουῖα*»: ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**